

РЕШЕНИЕ

№ 410

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 24.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора НИКОВА, като разгледа дело номер **10939** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Д. М. Н. гражданин на И. с адрес: [населено място], [улица] срещу Решение №660/30.11.2011г. на Зам. Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на решението. Според жалбоподателя административният орган е игнорирал факта ,че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплахата за неговия живот, сигурност и свобода. Причините да напусне И. са, че е бил жестоко пребит от неизвестни лица, тъй като е кюрд по етническа принадлежност, а държавата не може и не желае да противодейства на преследването. Твърди, че всички изложени от него факти, макар и изложени в обжалваното решение не са обсъдени, поради което и крайните изводи на решаващия орган са погрешни. Намира ,че цитираната информационна справка не е обективна и годна да обоснове изводите в обжалваното решение, същото не е надлежно мотивирано и аргументите в него не отразяват действителната ситуация в страната на произход.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се явява лично.

Ответникът – Държавната агенция за бежанците не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София - град, I АО, 13 с-в след като обсъди доводите на

страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Д. М. Н. е пристигнал в Р. Б. нелегално през месец октомври 2010г. от Т.. Мотивира молбата си за закрила със заплаха за неговия живот. В проведените му интервюта разказва, че през 2009г. връщайки се от работа го спрял лек автомобил, от който слезли четирима човека, които го отвлели. Обяснява, че похитителите му сложили маска на лицето и го завели в една къща, където започнали да го бият, в следствие на което той изпаднал в безсъзнание. Уточнява, че не познава нападателите си, но мисли, че отвлечането му е заради омразата между арабите и кюрдите, тъй като го наричали „кюрд предател”. Същият ден се озовал в болница, но не си спомня как. По думите му той нямал представа как похитителите му са разбрали, че е кюрд. След този инцидент продал къщата си, след което напуснал страната. Не е членувал в политически партии и организации.

Приложена по делото е справка с вх. № 2906/10.06.2011г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ за обстановката в Кюрдската автономна област /КАО/, от която молителят произхожда, сочеща за стабилност в трите северни провинции Д., Е. и С.. Видно от справката в КАО състоянието на сигурността е стабилно. Властите там като цяло са в състояние да осигурят сигурност и закрила на жителите на региона. Такава е и оценката на ВКБООН, според която в трите северни провинции са защитени правата на живущите в тях.

С оспореното Решение №660/30.11.2011г., издадено от Заместник председателя на ДАБ на Д. М. Н. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е мотивирано с обстоятелството, че не са налице конкретни факти, от които да се направи извод, че спрямо молителя е било осъществено преследване във връзка с етническата му принадлежност. Молителят не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. За него липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне И., поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някой конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 13 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Статут на бежанец в Р. Б. (чл.8, ал.1 от ЗУБ) се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според чл.9, ал.1 от същия закон хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или

екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Посочените по време на проведените на чужденеца интервюта причини за нежелание за връщане в страната на произход – И., настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ и не обосновават основателен страх от преследване. Макар и да има заявени от чужденеца опасения за сигурността и правата му, поради това, че е кюрд, тези опасения не са поради неговата расова принадлежност, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Мотивите на чужденеца да напусне И. са породени от криминални действия срещу него - отвлечане. Не са налице и обстоятелства по чл.9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут – не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лично заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Международен (вътрешен) въоръжен конфликт е налице, когато съществува продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата. Съгласно ТР от 17.02.2009г. на съда в Л. по дело № С-465/2007г., за да бъде предоставена субсидиарна закрила на едно лице, на основание чл.15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета на ЕС, респективно чл.9, ал.1 ,т.3 от ЗУБ е необходимо компетентният държавен орган или съдът, до който е подадена молба за субсидиарна закрила да са установили, че в съответната държава по произход съществуващият въоръжен конфликт достига толкова висока степен, че се демонстрират сериозни и потвърдени основания да се счита, че изпратеното там обратно цивилно лице, единствено на основание присъствието си на територията на тази държава или регион, би било изправено пред реален риск да стане обект на тази заплаха. Макар да съществува риск от извършване на терористични атентати и престъпност в И., те са спорадични актове на насилие и не могат да се оценят като въоръжен конфликт.

Освен преценката на ситуацията в държавата на произход следва да се има предвид и личната бежанска история на чужденеца. Той не е виждал и не познава нападателите си, като само прави предположение, че те са били араби и са го отвлекли, заради омразата им към кюрдите. Според т.70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статута на бежанец на службата на ВКБООН, самият факт на принадлежност към определена расова група, обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. Не се установяват конкретни факти, от които да се направи извод, че спрямо чужденеца е било осъществено преследване във връзка с етническата му принадлежност. Преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ е нарушаване на основаните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето остество и повторяемост, каквото не се установява в конкретния случай. Отвлечането на Н. е било еднократно криминално действие, като причините за него не са изяснени. Молителят е напуснал легално и безпроблемно държавата си една година след отвлечането, като не е потърсил каквато и да било закрила от държавните власти в лицето на полицията в И.. Напускайки държавата си по произход, той сам се е лишил от закрилата на органите на реда. Освен това е могъл да се премести да живее в Иракски К., където опасенията за

заплаха за живота му биха отпаднали, но не го е направил.

Поради това, съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган / определен със заповед №503/21.09.2011г. на Председателя на ДАБ/, в предвидената от закона форма, при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон. При приемането на решението си административният орган не е допуснал твърдяните от оспорващия нарушения, спазил е материално – правните норми на закона и мотивирано е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради което жалбата му следва да се отхвърли.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК във вр. с чл.87 от ЗУБ, Административен съд София - град, I-во АО, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. М. Н. гражданин на И. с адрес: [населено място], [улица] срещу Решение №660/30.11.2011г. на Зам. Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: